

Oponentský posudek DP Ivy Šandové

Předložená práce je ukázkou, jak kvalitní práce mohou na TF vznikat, když student zde zprostředkované vědomosti spojí s jazykovou výbavou a svobodou cestování jako integrální součástí vzdělávání – Komenský by byl spokojen! Podstatné je samozřejmě i nadání studentky a její schopnost samostatného úsudku, a to právě při zpracování ožehavého tématu, jemuž se v práci věnuje, tématu, které je – obdobně jako sociální práce obecně – v praxi podrobena silnému ideologickému tlaku s té či oné strany. Studentka, ač byla do Namibie vyslána společností Člověk v tísni, jež je vývozcem zcela specifické ideologie, dokázala nicméně realisticky posoudit, že pro namibijské poměry by bylo mnohem vhodnější navázat na křesťanskou resp. i předkřesťanskou domácí tradici, než na ni roubovat evropské ideologie. Za konstatování v závěru práce, že namibijská společnost prožívá tuto invazi podobně jako kolonialismus (interpretuji zjednodušeně), by si studentka zasloužila zvláštní ocenění. Klíčovou větu cituji doslova, snad se dostane do širšího povědomí: „Namibijská touha po osamostatnění se od zahraničních neziskových organizací propagujících lidská práva byla podobná touze po politické svobodě před vyhlášením nezávislosti 90. letech 20. století.“

Práce má logickou stavbu, kontext problému je popsán poměrně zešíroka, ale jde o informace (geografické, historické aj.) poměrně neznámé, přinejmenším pro oponenta zpravidla nové, takže takový přístup byl zjevně namístě. Po vyložení problémů spojených s tzv. sexuálními menšinami a problémů namibijské společnosti je ještě dostatečný prostor věnován vlastnímu tématu, tedy příslušným menšinám v Namibii (s. 21-60).

Stylisticky se mi práce jeví jako přiměřená, ač nejsem specialistou na sociální práci. Vzдор kontroverznosti tématu si autorka udržela objektivizující jazyk odborného stylu a nenechala se strhnout k emocionálně zabarveným soudům, ač by tvář v tvář drsnosti popisované situace byly i takové formulace občas přijatelné. Její stanovisko, odlišné od stanoviska oponenta, je v práci dobře patrné, což není v rámci celkového úsilí o zohlednění i jiných pozic žádným nedostatkem, ale spíše kladem – dokonalá vyváženost a nestrannost je nelidská.

Velkou vadou na kráse DP je ovšem spousta překlepů, chybějících slov ve větách a občas i pravopisných chyb, na s. 50 je zřejmě neoznačen citát z odpovědi na dotazník – to vše zjevně výraz autorčina spěchu v závěrečné fázi práce – je to škoda, uvážíme-li, že zpracovává výzkum z r. 2010, takže času měla dostatek. Jelikož i já píšu tento posudek těsně před termínem, mám pro to jisté pochopení, nicméně nedostatkem práce to zůstává. Záhadou je mi ovšem rozdíl v úzu generové/genderové, projevující se i v odlišném názvu práce v zadání ve Stagu a v práci samé, jakož i kolísání v textu. Zde zřejmě nejde jen o překlep, ale o nedůsledné rozhodnutí autorky pro jednu z forem tohoto relativního neologismu. Tvar „generové“ by byl v češtině lepší (genus – generis), ale už se zřejmě prosadila anglická zkomolenina tohoto latinského slova. Z formálního hlediska mám výhradu k začínání oddílů nijak neuvozenými citáty, někdy i anglickými – bez toho, co je v poznámce pod čarou, není význam citátu obvykle jasný; mluvčí k obsahu citátů obvykle podstatně patří. Na s. 31 autorka nejspíš zaměnila kostel za církev, v angličtině obojí church. Pro lepší srozumitelnost měla autorka při prvním užití osvětlit, v jakém významu užívá výrazy komunita a spiritualita (zřejmě pro tradiční namibijské společenství, nejspíš nenahraditelné naším výrazem obec, a pro původní africká náboženství). Na s. 20 autorka píše, že „43 % zaměstnaných pracuje v soukromém veřejném sektoru“ – co to je?

S odhlédnutím od těchto formálních nedostatků se jedná o **mimořádnou práci**, založenou na bohatém citování cizojazyčných zahraničních pramenů i vlastním výzkumu v terénu a reflexi osobní zkušenosti, současně též o zpracování problematiky u nás nezpracované, proto

práci doporučuji k obhajobě.

V Domažlicích 12.května 2012

Jaroslav Vokoun